

EEN BRUILOFT OP SOEMBA.

We willen eens kennismaken met de wijze, waarop men op het eiland Soemba een huwelijk voltrekt. We bevinden ons in een kampong en zien een groot aantal ruiters zich gereed maken voor een tocht. Een krijgstoet of rooftocht zal het zeker niet zijn, want de mannen zijn maar licht gewapend. Neen, zij rijden naar een naburige kampong, om daar een bruidje te halen.

Ze rijden snel. Een drietal ruiters, die reeds vooruitgegaan waren en de eigenlijke woordvoerders zullen zijn, worden ingehaald en zoo bereikt men de plaats der bestemming. Zal de bruidegom nu zijn bruidje halen? O neen, die is zelfs niet aanwezig. Hij moet zich schuil houden, ook al gedurende de onderhandelingen, die reeds vooraf zijn gegaan, om de toestemming van den radja te krijgen. Gewoonlijk laat deze vorst goed voor die inwilliging betalen. De drie ruiters, die we zoo pas ingehaald hebben, rijden nu vooruit naar het huis van de bruid, om met den schoonvader te onderhandelen. Al heel gauw komen ze terug en nu worden hun verschillende geschenken van den bruidegom gegeven, om die den aanstaanden schoonvader aan te bieden. Is deze niet tevreden, dan gaan de onderhandelaars nog meer brengen. 't Geldt ook hier: hoe meer, hoe liever. Een gelukkige vader van huwbare dochters zal er zijn best voor doen, zijn „waar" duur aan den man te brengen. Gedurende deze onderhandelingen zit het bruidje in een hoek van de woning, overdekt met een sluier en luisterend naar een treurlied, dat de haar omringende vrouwen weenend zingen. Ze zingen een afscheidslied en wijden tevens enkele woorden aan den aanstaanden echtgenoot, die in het lied gesmeekt wordt, toch zacht en goed voor zijn vrouw te zijn.

Opeens, als de vader eindelijk tevreden gesteld is door de geschenken, die hem successievelijk zijn gebracht, stormen de op een afstand wachtenden op het huis aan, om zich meester te maken van de bruid. Dat zal echter nog zoo gemakkelijk niet gaan. Al de vrouwen bieden tegenstand. De bruid wordt vastgehouden en de overweldigers worden op klappen onthaald. 't Is evenwel niet dan een spiegelgevecht. De vrouwen moeten door dit verzet alleen maar aan de beschermgoden van de kampong

den indruk geven, dat ze niet gemakkelijk een lid van haar familie weg laten trekken uit een plaats, waar de beschermgoden zoo goed voor de menschen zorgen.

Eindelijk is de bruid naar buiten gedragen en wordt ze achter een der ruiters op het paard geplaatst. In gestrekten draf gaat het nu naar de kampong van den bruidegom. Daar wachten vooral de vrouwen en meisjes vol ongeduld de komst van den ruitersstoet af. Het bruidje wordt dan naar binnen geleid en in tegenwoordigheid van de vrouwelijke bevolking van de kampong wordt de sluier opgelicht en nu mogen allen de schoonheid van de vreemdelinge bewonderen.

Intusschen nemen buitenshuis de feestspelen een aanvang. Voor eten en drinken wordt goed gezorgd. Het feest duurt enkele dagen. Op den laatsten dag brengt men de bruid rondom haar nieuwe woning, er wordt een kip geslacht en het huwelijk is voltrokken.

We merken, een vrouw is duur op Soemba. Alleen de rijkere kunnen zich de weelde van een of meer vrouwen veroorloven. Over 't geheel is het huwelijksleven daar niet gelukkig. Echtbreuk komt veel voor. Ook op dit gebied zal de vestiging van het Christendom op Soemba ongetwijfeld betere toestanden scheppen. Steunen we de Zending, die daar aanvankelijk met zegen werkt.

Gr.

G. M.

De Terugkeerende peinst:

Het hart van moeder kan ons nooit ontsterven,
Want 't is ontfermend als Gods groote hart.
Hoe men haar liefde woude en treitrend tart,
Ze ontvangt vergevend na het woeste zwerven.

En geen verwijten, want het vuns bederven
Van ziel en oogen is opeens gestuit.
Zij bad voor ons, en mocht, een kostbre buit,
Ons, worstlend met haar God, terugverwerven.

Moeder, mijn moeder, o hoe váák zal ik
Nog tot den vrede komen van uw woord,
Dieper ellendig dan uw hart vermoedt?
Met geen gebaar, geen blikken en geen snik
Mag ik verraden, wat mijn hart vermoórdt.....
En dit is vreeslijk, want gij zijt zóó goed!.....

En vader? Kunnen kindren ooit vermoeden
De diepe heimlijkheden van een man,
En 't hooge rijzen van de purpren vloedden
Der liefde, tot hij 't niet meer dragen kan,

Geplukt.

151

En toch halsstarrig weigert uit te spreken,
Hoe hij naar onze kleine liefde schreit,
En tuchtigt harder onze jeugdgebreken,
Hoe meer hij, stug, zijn stekend leed verbijdt?

En wij begrijpen niet, tot wij volgroeien,
En bitter leed ons eenzaam hart verscheurt,
Dan kennen wij zijn strenge, stoere trouw.

En als, vol wroeging, onze tranen vloeien,
Voelen wij, hoe hij hooploos heeft getreurd:
Ons bloed roept, zooals vader roepen zou!

Mijn ouders open deur voorbij?
Hun huis en hart niet binnentreden?
Geen deel te hebben aan hun vrede,
Hun sluimering en mijmerij?

Niet meer te eten van het brood,
Dat voedzaam is door vaders zegen?
Proef ik nooit meer den schuwen nood
Van moeders zoen, zoo zacht verlegen?

Dit is te bitter..... dit is wrééd!
Váder! ik schrééuw naar uwe handen!
Moéder, ik snik naar uwen zoen!

En tóch voorbij gaan! niéts te doen!
'k Voél hunne oogen doovend branden
En de eigen oogen blind en heet.

WILLEM DE MÉRODE.

Geplukt.

Ik weet van een bloempje,
Dat stond aan den weg,
Het groeide in luwte
Van Meiedoornheg.

Het bloempje, dat was niet
Bijzonder of groot,
Het was maar een kroontje,
Vijf loovertjes rood.

Het werd niet gehinderd
Door regen en vlaag.
Het schuilde zoo liefkens
In 't dichtst van de haag.

Het rekte zijn kópje
Naar 't zonlicht omhoog.
De wortel van d' aarde
De sappen inzoog.

Eens klonken er stemmen
Heel druk en heel blij,
Veel stapjes van kind'ren,
Die gingen voorbij.

Slechts één zag het bloempje
In 't groen van den zoom
En streelde de blaadjes
Eerbiedig, in schroom.

Hij keek in het hartje:
Een knopje van goud,
Waarover het 's avonds
De bladerkens vouwt.

Verblijd ging hij verder
Liet Bloemeken *staan*.
Hij wilde het plukken
Bij 't huiswaarts gaan.

Dan kon hij het dragen
Naar 't dorp, waar hij woont
Het Bloemken daar geurend
Zijn zorge hem loont.

Toen liep daar een knaapje
Met vuur in den blik.
Hij rukt' aan den stengel:
„Dat bloempje neem ik.”

En later kwam fluitend
De eerste weerom,
Hij stond bij de leegte
Verslagen en stom.

En verdergaand vond hij,
Vertrapt in het zand,
Het bloempje, dat aarz'lend
Gestreed had zijn hand.

En toen moest hij henen
Naar 't dorp, naar zijn huis,
Inplaats van zijn Bloeme
Droeg hij nu een kruis.

J. L. F. DE LIEFDE.